

DE BLOED
The show must go on
PREMIERE

Chris De Bruyn

INHOUD

Verwelkoming van het publiek – 9

Proloog – 13

Eerste bedrijf. Voorstelling – 27

Tweede bedrijf. Plankenkoorts – 43

Derde bedrijf. Break a leg – 57

Vierde bedrijf. Deus ex machina – 75

Vijfde bedrijf. Black-out – 83

Eerste entr'acte. Een soiree in New Orleans – 93

Zesde bedrijf. Backstage – 123

Zevende bedrijf. Ongepland debuut – 135

Tweede entr'acte. Een tragedie op de El Royal – 141

Achtste bedrijf. Coup de théâtre – 159

Negende bedrijf. Claque – 179

Tiende bedrijf. Uit de rol gevallen – 201

Elfde bedrijf. Off script – 205

Twaalfde bedrijf. Monoloog – 215

Derde entr'acte. Een Mexicaanse familie-intrige
in drie aktes – 221

Dertiende bedrijf. Schimmenspel – 245

Veertiende bedrijf. Catharsis – 259

Vijftiende bedrijf. Showdown – 271

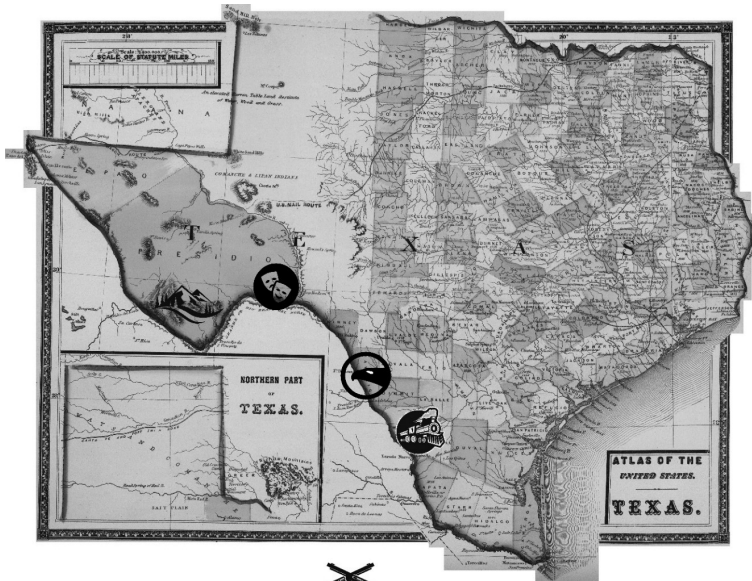
Zestiende bedrijf. Antagonist – 285

Zeventiende bedrijf. Achter de coulissen – 297

Achttiende bedrijf. De laatste buiging – 327

Epiloog – 331

TEXAS COUNTY MAP

LEGENDA

CHISOS MOUNTAINS, PRESIDIO

JEFFERSON'S CREEK, PECOS

EAGLE PASS, MAVERICK

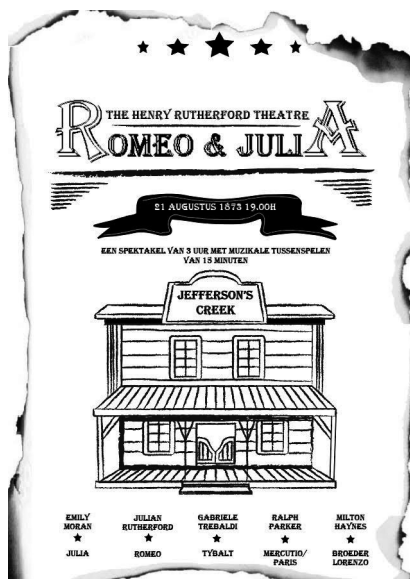

EL ROYAL RAILROAD, WEBB

MONTERREY, MEXICO

VERWELKOMING VAN HET PUBLIEK

Beste lezer,
of misschien is het gepaster om te zeggen: geachte toeschouwer,

Goedenavond. Welkom. Neemt u plaats. Hartelijk dank voor uw komst. Ik ben blij dat ik niet alleen ben op dit moment. De pijn in mijn been is ondraaglijk. De vlek op het witte tapijt wordt groter. Ik bloed hevig, gaat u alstublieft zitten. Ik weet niet hoeveel tijd me rest om u alles te vertellen.

Mijn naam is Laura Moran en ik werd zestien jaar geleden geboren in Baton Rouge, Louisiana. Een vriendin vertelde me ooit dat de naam van de stad afkomstig is van een Franse ontdekkingsreiziger. Toen die de Mississippi op vaarde, vond hij een bebloede stok op de oever. Die werd daar vermoedelijk door de lokale indianen geplaatst als symbool of als een grens tussen territoria. Het voorwerp maakte zo'n indruk op hem dat de naam 'Baton Rouge' bleef hangen in de geschiedenis.

Die naam. Ik moet er soms nog zuur om lachen. Vier jaar geleden heb ik de plek eindelijk achter me kunnen laten. Wanneer ik me de stad voor de geest haal, denk ik in de eerste plaats aan het weeshuis. Mijn vader stierf als soldaat in het eerste jaar van de Burgeroorlog, mijn moeder een paar maanden daarna van verdriet. Emily, mijn tien jaar oudere zus, was niet klaar om voor me te zorgen. Ze verdween toen ik vier werd. The Protestant Orphans' Home werd mijn thuis. De helft van mijn leven heb ik daar doorgebracht. Het tehuis kon onderdak bieden aan vijftwintig meisjes. De oorlog zorgde ervoor dat het aantal te voeden monden steeg. Matrone Charlotte, een lange magere vrouw met een scherp ge-

zicht, regeerde met harde hand. En met een bloederige stok. Ik kon haar veel verwijten, maar een gebrek aan stadsliefde allerminst.

De leiding van het tehuis was in handen van een directeur, maar die man zagen we amper. Onze dagelijkse routine bestond uit eten, slapen, bidden en het leren van huishoudelijke taken. De matrones zagen het als hun godsvruchtige taak om ons op te voeden tot nette, christelijke huisvrouwen. Een nobel doel, maar het was nooit aan mij besteed. Ik voelde al gauw dat ik verschilde van de andere meisjes. Anders dan zij zag ik het niet zitten om mijn leven te verkwisten aan koken, breien en het zogen van kinderen. Het soezerige leven van een echtgenote.

Matrone Charlotte begreep me. Ze had zich ongetwijfeld ook ooit zo gevoeld als jong meisje. En ze was tegen een muur gelopen. Dus deed ze haar uiterste best om dat ambitieuze instinct ook in mij neer te slaan. Uit jaloezie omdat ik het vuur nog in me had. Uit liefde om me tegen latere ontgoochelingen te beschermen. Misschien beide. Ik zal het nooit weten. Feit is dat haar houten stok dikwijls mijn bloed mocht proeven.

Voor zover we wisten bestonden er drie manieren om het oord vroegtijdig te verlaten. Sommige vriendinnen zag ik overgeplaatst worden naar een ander tehuis. Met een beetje geluk waren ze dan beter af, maar dat was een gevaarlijke hoop om te koesteren. Anderen hadden de juiste familieleden of een meelijwekkend snoetje, dat ze in de strijd wierpen om een adoptie af te dwingen. Voor de meesten klonk dat als een droom, maar persoonlijk zag ik het verschil niet met in het tehuis te blijven, integendeel. Ik zag de meisjes die zich in dezelfde situatie als ik bevonden meer als familie dan een of andere vreemdeling die zich voor me zou aanbieden. De derde optie was een permanente verhuizing naar God's Acre, het kerkhof even buiten de stad. Dat kwam vaker voor dan u zou ver-

wachten. Tijdens de slag om Baton Rouge in de zomer van 1862 verloren we drie meisjes. Toen de geconfedereerden de stad aanvielen, daverde het huis op zijn grondvesten. Ik was amper vijf, maar herinner me het gebulder van de unionistische kanonschepen levendig. Wanneer ik mijn ogen sluit, klinken ze opnieuw alsof ze nooit zijn opgehouden.

Tot mijn verbazing bleek er een vierde manier te bestaan om afscheid te nemen van het Orphans' Home. Vier jaar geleden, vlak na mijn twaalfde verjaardag, stond mijn zus aan de deur. Ze was tweeëntwintig en was zo mooi. De mooiste vrouw die ik op dat moment ooit had gezien. Emily smeekte me om vergiffenis. Ze schaamde zich omdat ze me in de steek had gelaten en gaf me de kans om met haar mee te gaan. Ze had werk gevonden bij een toneelgroep en had eindelijk de middelen om me een toekomst te geven. Ik zei niets, maar omarmde haar zo stevig als ik kon. Het interesseerde me op dat moment geen barst meer dat ze ooit was vertrokken. Ze was teruggekomen en bood me een leven aan.

Als ik het toen geweten had... De toneelgroep. Het begin van het einde. De stemmen van de geesten uit Baton Rouge verstomden voor een tijd. Twee jaar lang leefde ik onbezorgd. Mijn angst ebde langzaam weg en ik keek uit naar wat de toekomst zou brengen.

Tot New Orleans. Goud. Verraad. Moord. Een geest die ik zelf in het leven heb helpen roepen en die me genadeloos opjaagt. Tot nu. Het is zover. Ik kan niet meer vluchten. Die tijd is voorbij. Ik heb mijn wapen op de schoot met de vinger op de trekker, maar maak me geen illusies. Hij komt eraan. Ik zal hem niet kunnen stoppen. Luister. Ik hoor zijn voetstappen in de andere kamer. Zoekend, maar zeker van zijn stuk. Ik voel het. *Hij is bijna hier.*

PROLOOG

JEFFERSON'S CREEK

1873

DRIE WEKEN NA HET TONEELSTUK

Mary Dawson zette het op een drafje. Schichtig keek ze achterom om te zien of ze gevolgd werd. Niemand. Nog niet helemaal gerust hield ze het tempo aan tot ze zeker buiten het zicht van de marktgangers in de hoofdstraat was. Het was vandaag drukker dan gewoonlijk in het stadje. Dat kon moeilijk anders met wat er zo meteen te gebeuren stond. Maar dat gaf niet, want dat bood haar net de kans om een plek te bezoeken die nu verlaten zou zijn. Iedereen zou zich dadelijk naar het plein begeven, aan de andere kant van de hoofdstraat. Ze hoefde er enkel voor te zorgen dat ze op tijd terug was, om het spektakel niet te missen. Geen probleem, vijf minuten zouden volstaan. Ze tilde haar rok op. De zoom was al volledig bedekt met droog opwaaiend zand. Haar moeder zou straks weer wat te zeuren hebben. Ze had haar best gedaan om Mary fatsoenlijk te kleden en dat was haar goed gelukt. Ze had haar donkerbruine haren in een mooie staart gevlochten en Mary had haar zondagse lichtblauwe jurk mogen aantrekken. Niet de beste outfit voor haar plannen, maar het was nu eenmaal niet anders.

Puffend veegde ze zich het zweet van het voorhoofd. Ze wist niet precies waarom ze plots zo kortademig werd. Kwam het door haar versnelde pas? Ze was maar vijftien. Ze had al harder gelopen dan dit, en bij hogere temperaturen, dus dat kon het niet zijn. Misschien door wat ze ging doen? Het was strikt verboden en gevaarlijk, hadden ze haar gezegd. Haar

vriendinnen hadden haar voor gek versleten toen ze hun verteld had wat ze van plan was, maar ze hadden het haar uiteraard niet afgeraden. Ze waren immers ook nieuwsgierig en Mary zou straks verslag kunnen uitbrengen. De angst om betrappt te worden? Ja, dat was het waarschijnlijk. Maar ze had zich goed voorbereid. De vaste bewakers waren naar het plein vertrokken. Er kon niets misgaan. En het vooruitzicht om straks in het centrum van de belangstelling te staan als moedige pionier binnen haar groepje was onweerstaanbaar.

Ze gluurde om de hoek. Niemand. Een flauwe bries bracht verkoeling. In de verte hoorde ze een paard hinniken, gevolgd door gelach van meerdere mannen. *Ver genoeg. Geen risico.* Onder de beschutting van de vaal gekleurde luifels naderde ze haar doel. Verborgen in de schaduw van de witgekalkte huizen voelde ze zich veiliger. Na een laatste blik links en rechts stak ze de verlaten straat over naar het zwartgeblakerde gebouw.

Met open mond staaarde ze naar de gebroken ruiten. Ze sloot haar ogen en snoof de lucht op. Misschien was het haar verbeelding, maar het leek alsof ze de smeulende lucht nog kon ruiken. Ze opende haar ogen weer. De deuropening leek dreigend terug te staren. Ze raapte al haar moed bij elkaar. Ze was niet zover gekomen om het nu al op te geven. Voorzichtig nam ze de leuning vast en zette een voet op de trap. Iets vastberadener nam ze de volgende twee treden en sprong vervolgens op het bordes.

Immens en donker. Zelfs in deze staat was de saloon van Jefferson's Creek indrukwekkend. Ondanks het kleine aantal inwoners had de gemeenteraad er jaren geleden voor gekozen om hier een gigantische saloon neer te poten. De stad moest op die manier een ontmoetingsoord worden voor lui uit de naburige dorpen en als rustplek dienen voor reizigers

in het Zuiden. De rivier de Pecos, die op een halve dag te paard oostwaarts hiervandaan lag, zou bovendien handelaars aantrekken. De lokale bewindvoerders hadden gelijk gekregen. Jefferson's Creek telde nog altijd maar een honderdtal inwoners, maar de stad bloeide.

Mary zette een stap naar voren. Het was niet zoals ze het zich had voorgesteld. Ze had verwacht dat het grootste deel van het meubilair tot as gereduceerd zou zijn, maar niets was minder waar. Veel van de tafels stonden op exact dezelfde plek als ze die avond waarschijnlijk gestaan hadden, alleen waren ze nu bedekt met roet. Scherven van kapotte lampen en drinkglazen lagen verstrooid over de houten vloer. Het was bijna teleurstellend.

Nieuwsgierig glipte ze verder de saloon in. Ze kwam nu in het tweede, grotere gedeelte waar de opvoeringen gehouden werden. Dit deel was recent bijgebouwd. Een straal zonlicht deed het podium baden in een helle schijn waarin stofdeeltjes dansten. Over het algemeen bood dit deel dezelfde aanblik als de eerste ruimte, al had de brand hier duidelijk heviger gewoed. Omvergeworpen tafels en stoelen suggereerden de chaos die bij het uitbreken van de vlammenzee was ontstaan. Ze probeerde zich voor te stellen hoe het eraan toe moest zijn gegaan. Het geschreeuw, de paniek... Wilden de volwassenen van de stad hun kinderen de toegang beletten om hun het beeld van deze gruwel besparen? Zo beangstigend vond ze het allemaal niet. Haar verwachtingen waren te hooggespannen geweest.

Mary keek ontgoocheld rond. Ze had haar vriendinnen beloofd om een bewijs mee te brengen, maar ze kon niet meteen iets interessants vinden. Plots viel haar oog op een kleurig voorwerp in de zwarte omgeving. Het lag iets verderop op de grond, tussen twee stoelen. Ze kwam dichterbij de plek waar vroeger de tapkast had gestaan. Stukken verwrongen

© 2024 Uitgeverij Manteau | Standaard Uitgeverij nv,
Franklin Rooseveltplaats 12, B-2060 Antwerpen en
Chris Maervoet

www.standaarduitgeverij.be
info@standaarduitgeverij.be

Vertegenwoordiging in Nederland
New Book Collective, Utrecht
www.newbookcollective.com

Eerste druk februari 2024

Omslagontwerp: Herman Houbrechts
Omslagbeeld: Shutterstock
Auteursfoto: Loodts Photography
Opmaak binnenwerk: Ready2Print

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbe-
stand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij
elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke
wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de
uitgever.

ISBN 978 90 223 3982 4
D/2024/0034/89
NUR 330